

تعویض مفصل لگن

گروه هدف: بیمار و همراهیان

تاریخ تدوین: ۹۶/۱/۱۵

تاریخ بازنگری: ۹۸/۸/۱۵

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۰/۱/۱۵

شماره بازنگری: ۱

شماره سند: ۵۰p-pH

واحد آموزش به بیمار

بیمارستان و زایشگاه خیریه جوادالائمه (ع)

تامین مراقبت در منزل و جامعه:

پرستار، اهمیت برنامه های ورزشی روزانه را در حفظ عملکرد حرکتی مفصل لگن و تقویت عضلات دورکننده لگن برای بیمار توضیح می دهد. معمولا بیمار بعد از ۳ ماه می تواند فعالیت های روزانه خود را انجام دهد. رفت و آمد از پلکان بستگی به دستور پزشک دارد و حداقل ۳-۶ ماه بعد از عمل جراحی است. پیاده روی مکرر، شنا، استفاده از صندلی های چرخان برای ورزش های لگنی عالی است. فعالیت های حسی بیمار باید از وضعیت خوابیده به پشت ۳-۶ ماه بعد از جراحی شروع شود تا از اداکسیون و فلکسیون زیاد لگن جدید، جلوگیری شود. همچنین از نشستن بیش از ۴۵ درجه خودداری کند. سایر فعالیت هایی که منع می شوند عبارتند از: حمام وان، خستگی زیاد، خم و راست شدن زیاد، برداشتن بار سنگین.

منبع: داخلی جراحی برونر

آدرس: مشهد - خیابان طبرسی - حد فاصل میدان و چهارراه

مقدم - بیمارستان و زایشگاه خیریه جوادالائمه (ع)

تلفن: ۰۵۱-۳۳۶۸۲۱۳۵-۷

نشانی سایت: www.jmhc.ir

پیشگیری از عفونت:

یکی از عوارض جدی در جراحی تعویض کامل مفصل لگن است. بیمارانی که مبتلا به دیابت، ارتریتر روماتوئید، عفونت مجاری ادراری و آبسه دندانی می باشند بیشتر در معرض خطر عفونت قرار دارند.

آیا عمل جراحی تعویض مفصل لگن یک بار برای

همیشه است؟ همانطور که مفصل طبیعی انسان عمر ابدی ندارد مفصل مصنوعی لگن هم همینطور است. این مفاصل مصنوعی ممکن است بعد از مدتی در داخل استخوان شل شوند. ممکن است دچار خوردگی شوند و یا ممکن است استخوان بدن در اطراف آن ها خورده شود. این که این اتفاق چه مدت بعد از انجام عمل جراحی تعویض مفصل لگن میفتد در همه بیماران یکسان نیست.

در غالب افراد عمل شده، مفصل مصنوعی لگن تا آخر عمر وی کار کرده و عمل جراحی تعویض مفصل لگن فقط یک بار در تمام طول عمر وی انجام می شود. البته در بعضی بیماران ممکن است به عللی نیاز باشد تا مفصل مصنوعی یک بار دیگر و یا حتی بیش از یک بار تعویض گردد. مفاصل مصنوعی لگن در صورتی که به درستی کار گذاشته شوند معمولا بیش از ۲۵-۲۰ سال عمر میکنند ولی این مدت می تواند بیشتر و یا گاهی کم تر از این هم بشود.

تعویض کامل مفصل لگن:

جایگزین کردن لگن شدیداً آسیب دیده توسط یک مفصل مصنوعی است. پروتز کامل لگن به اشکال مختلف شامل یک جزء فلزی هستند که متشکل از یک توپک کروی در اندازه مناسب و یک حفره استابولار پلاستیکی می باشد.

عوارضی که ممکن است اتفاق بیفتد عبارتند از:

- ۱- در رفتگی پروتز لگن
- ۲- درناژ اضافی از وزن
- ۳- توموآمبولی
- ۴- عفونت

پیشگیری از در رفتن پروتز لگن:

نگهداشتن قسمت سر فمور در حفره استابولار ضروری است. وضعیت دادن پا در حالت ابداکسیون "دور از بدن" که به جلوگیری از در رفتن سر مفصل ران کمک می کند الزامی است.

استفاده از آتل ابداکسیون، بالش لبه دار و یا دو سه بالش بین پاها مفصل لگن را در وضعیت ابداکسیون قرار می دهد. مفصل لگن هرگز نباید بیش از ۹۰ درجه خم شود. برای پیشگیری از خم شدن لگن، پرستار نباید سر تخت را بیش از ۶۰ درجه بلند کند. در هنگام استفاده از لگن باید لگن طرف سالم خود را بلند کند و هرگز مفصل مبتلا را خم نکند.

وقتی که بیمار برای اولین بار با کمک از رختخواب خارج می شود باید از یک آتل ابداکسیون یا فلکسیون، چرخش داخلی و خارجی و تحمل وزن استفاده کند.

از سنگ های توالت بلند، برای کاهش فلکسیون مفصل لگن مورد استفاده قرار گیرد. در هنگام نشستن مفصل لگن باید بلندتر از زانوها باشد. پای بیمار مبتلا نباید در هنگام نشستن بلند شود و در هیچ زمانی پاها را روی هم نیاندازد. برای پوشیدن کفش و جوراب خیلی به جلو خم نشود.

شاخص های در رفتگی لگن:

- ۱- افزایش درد به علت پروسجر جراحی، تورم و بی حرکتی
- ۲- درد شدید ناحیه کشاله ران در طرف مبتلای لگن
- ۳- کوتاه شدن پاها
- ۴- چرخش داخلی یا خارجی غیر طبیعی
- ۵- توانایی محدود در حرکت دادن پا
- ۶- حس صدای "پوپ" در لگن توسط بیمار

